

Чувајте се угрожених људи и људи који мисле да су угрожени. Они осјећају потребу да се штите и бране, и због тога често и неочекивано и подмукло нападају. (Иво Андрић)

Јеврем Брковић наоружава дубровчане

Тераса добровачког хотела Екселсиор 16. августа 1991. године, тачно у подне.
Црногорски пјесник **Јеврем Брковић** у друштву своја два побратима, конављанином **Луком Кордом**
, предсједником општинског ХДЗ-а и загрепчанином **Здравком Ћогићем**
, трговцем оружјем, пије и ије на рачун њиховог домаћина **Жељка Шикића**
, градоначелника Дубровника.

Корда је претходно Шикићу препоручио Брковића као „правог Црногорца који воли Хрвате“, а који би им могао „добро доћи за добијање информација из Црне Горе“.

Одмах по упознавању, маниром расног балканског шпијуна, Брковић је успио да освоји Шикићево повјерење „поузданим“ информацијама о стању у Црној Гори, ратоборним Србима и Југословенима који су „угрозили праве Црногорце“ и „опасности“ која отуда пријети Дубровнику.

Јеврем Брковић на задатку код Фрање Туђмана

*„На власти су ови младићи **Булатовић**, **Ђукановић**. Они су далеко од оног правог црногорског поимања части. Виде само свој интерес. Неће се ти устручавати ни од напада на Дубровник“,* саопштавао је
тихо и брижно Брковић и на крају,
великодушно понудио васцијелога себе да помогне да се дубровчани наоружају преко његовог побра Ћогића. Наравно, за паре.

Тога дана за ручком, пошто је Ђогић нагласио да је набавка оружја Јевремова идеја, а он само давалац услуга по повољним цијенама због „заједничке ствари“, са Шикићем је договорена куповина америчких ракета, пушака и муниције у вриједности од преко милион долара.

Недуго потом, пошто је сазнао да је откривен и да му у Црној Гори пријети хапшење, Брковић је збрисао за Загреб гдје је за **Франју Туђмана** радио оно исто што су за **Анту**

Павелића

радили

Секула Дрљевић

и

Савић Марковић Штедимлија

.

У својој књизи *Принос хрватској добробити*, Шикић је Брковићу посветио читаво

поглавље под насловом

Посредник, у коме

каже:

“Не

вјеројатна је ово ситуација. Црногорац жели прискочити у помоћ Хрватима како би се Хрвати могли оборанити од могућег напада Црногораца”!

„За дом спремни!“

Чепикуће 5. септембра 1991. године. Руководиоци Дубровника Жељко Шикић и **Петар**

Пољанић

обилазе групу припадника Збора народне гарде (ЗНГ) на челу са

Нијазом Батлаком

и

Марком Мујаном

.

Батлак је бивши усташки јуришник из Звековице крај Цавтата који је, пошто је злочиначка Павелићева НДХ поражена, емигрирао у САД. Тамо је касније упознао Франју Туђмана и одушевљен његовом идејом „помирбе свих Хрвата“ и васкрснућа Павелићеве идеологије, вратио се почетком 1991. године у Хрватску. Недуго потом, Батлак је „под лажним идентитетом ушао у Црну Гору, одакле је снимао непријатељске положаје и преговарао са мјесним Албанцима у Бару и Улцињу“, стоји у његовој биографији.

Марко Мујан је Туђманов бојовник са Корчуле, командант Територијалне одбране који се истакао у отимању тамошњих војних објеката и оружја од ЈНА. У љето 1991. године, именован је за заповједника ЗНГ-а у Дубровнику.

Батлакови и Мујанови саборци-припадници 9. бојне „Витез Рафаел Бобан“

Уз помоћ браће Луке и **Ђура Корде**, Батлак је у Конавлима организовао обучавање и наоружавање добровољаца, а исто је на другој локацији чинио и Марко Мујан, да би касније објединили своје снаге у Чепикућама, малом насељу у залеђу Дубровачког приморја уз локалну цесту која води од Сланог према БиХ.

Као и њиховом саборцу Брковићу, Шикић ће у својој књизи хрватским бранитељима Балтаку и Мујану и њиховој дружини, посветити поглавље под насловом *Чепикуће*, које одише сјетом за некадашњим савезницима, усташким и њемачким војницима. Наиме, бавећи се ликом својих јунака, Шикић оправдава Батлакову потребу да се „након изгнанства ослободи фрустрација кроз враћање ударца својим прогонитељима“, а у Мујановом физичком изгледу и дисциплини види „праву слику њемачког војника из филмова“.

Симбол хрватско - њемачког савезништва

По обиласку Чепикућа, Шикић је задивљен оним што је видио. Дубровачки бранитељи су „за дом спремни“. Иза њих стоје покровитељи оружане побуне у Хрватској, Њемачка и Аустрија, чији су министри спољних послова **Ханс Дитрих Геншер** и **Алојз Мок**

поручили Туђману: „Само наставите да пуцате и добићете признање независне Хрватске“. Ипак, Шикић ће у својој књизи записати и ово:”

У ствари сви смо ми нека врста одметника и наше припреме за борбу за слободу нетко тако може протумачити. Против кога се то ми припремамо борити? Против регуларне војске једне међународно признате државе”.

Масакр војника ЈНА

Чепикуће, Осојник, Граб, Иваница 1. октобра 1991. године. По дојави о кретању и позицијама јединица ЈНА, Шкићеви „бранитељи“ у сачекушама и гранатирању положаја ЈНА, убијају 24 и рањавају преко 40 војника. Половина страдалих је из Црне Горе.

О овим масакрима припадника ЈНА Шикић у својој књизи није записао ни једну ријеч јер зна да, као шеф кризног штаба Дубровника, сноси одговорност за овај крвави „принос хрватској добробити“ извршењем кривичног дјела оружане побуне, уз масовна убиства на подмукао начин.

Масакр војника ЈНА у Чепикућама хрватски медији и повјесничари су представили као битку и сјајну побједу у којој хрватска страна није имала људских губитака. А шта се заправо десило? У одсуству Батлака, група тзв. дубровачких бранитеља на челу са Марком Мујаном, по добијеним детаљним информацијама о кретању првог батаљона десете црногорске бригаде ЈНА, поставила је засједу у једном усјеку. На пут су поставили противпјешадијске мине »Телевизија«, произведене у Дубровнику, а одозго са обје стране и испред, распоредили око 60 нападача са припремљеним бомбама, снајперима, полуаутоматским пушкама, митраљезима и минобацачима. Не слутећи напад, јер им је командант **Милан Торбица** казао да је терен безбједан и наредио да иду напријед, трећа чета првог батаљона, коју су чинили резервисти ЈНА из Црне Горе, упала је у засједу. Настаје масакр у коме су убијени: колашинци

Ранко Бојић

,
Војислав Булатовић

и

Томислав Булатовић,

мојковчани

Жељко Пандурица

и

Милован Смолковић

и подгоричани

Радисав Срдановић

и

Расим Мурадбашић

. Преко 20 њихових сабораца је теже и лакше рањено. Мујанови саборци су касније жалили што војнике нијесу упустили дубље у засједу јер би „учинак“ био много већи, а црногорски резервисти су оптужили генерала Торбицу да их је несмотрено послао у погибију и њих педесетак потом оставио на немилост непријатељу.

Нијаз Батлак и Марко Мујан, стратег и реализатор масакра у Чепикућама

Истог дана, сачекуше војницима ЈНА приређене су и у Грабу гдје су убијени: **Миња Делибашић**

,
Петар Никчевић

и

Милутин Николић

из Никшића и Осојнику гдје су убијени:

Милија Лучић

из Никшића,

Зоран Ковачевић

из Кумбора,

Богдан Лазић

из Завидовића,

Вељко Мумало

из Требиња и

Таип Аљуи

из Гостивара.

Масакр војника ЈНА 1. октобра десио се и у Иваници, општина Требиње, близу граничног прелаза са СР Хрватском гдје су, док су обједовали, од гранате дубровачких бранитеља погинули припадници требињске 472. моторизиране бригаде: **Жељко Вицо, Драгомир Ковач**

, **Пр едраг Путица**

и

Божо Кокић

из Требиња,

Вукола Јаћимовић

из Бијелог Поља,

Африм Зулфију

из Куманова,

Сетар Рамадани

из Пећи,

Нуман Реџеџи

из Тетова и

Нермин Хоџића

из Бихаћа. Смртоносну грнату на њих је навео

Јован Средојевић,

заставник-везист хрватске националности из те бригаде, који је послове шпијунаже и саботаже за хрватску страну наставио да обавља све до своје погибије 24. марта 1992. године.

Касније, по окончању оружаних сукоба, под притсцима Хашког трибунала, званична Црна Гора се уортачила са Хрватском и пристала на фалсификовање истине о разбијању СФРЈ. ЈНА је жигосана као агресор на Хрватску, а 1. октобар 1991. године, наметнут је као дан агресије на Дубровник. Злочини хрватских паравојних формација над војницима ЈНА постали су табу тема, а први међу одговорнима за те злочине **Стјепа н Месић,**

проглашен је за почасног грађанина Подгорице. Јеврем Брковић се побједнички вратио у Црну Гору и запео да је монтенегринише свим нечастивим силама лакомог најамника Загреба и Рима. За почињени злочин у Чепикућама, Хрватска је наградила Нијаза Батлака и Марка Мујана највећим државним признањима. А хумке убијених војника ЈНА и даље нијемо свједоче о злочину и издаји и вапе за истином и правдом.

Радан Николић